

Едно от най-трудните неща в живота, е да се изправиш с любов срещу тези, които съгрешават. А още по-трудно е, когато става дума само за вероятна възможност за грях, или привличане към греха. Най-трудно е да се говори с човек за греха, когато той е очевиден, но човека отказва да приема и се затваря в себе си. Ние се изправяме пред избор-или да изразим гласно това, което виждаме, или да си премълчим. **Не трябва, обаче, да си мълчим от страх.**

Повечето от хората, които са ставали свидетели на грях, или само са подозирали за него, никога не са съжалявали, че са говорили със съгрешилия на тази много важна тема (при условие, че са го направили правилно). Но хората, които са си премълчали, почти винаги съжаляват за това.

Когато греховете изплуват на повърхността, особено тези, които разрушават брачните връзки или водят до проблеми със закона, много хора тогава си казват: "Трябваше нещо да кажа." Въпреки това, ние предпочитаме да отхвърлим подозренията си, или да си премълчим. Това е може би заради страхът от възможна гневна реакция, или заради грешното ни разбиране, че трябва да помагаме на другите само тогава, когато те ни помолят, заради убеждението, че не трябва да се намесваме в живота на другите и техните проблеми тогава, когато самият наш живот е пълен с проблеми. Всичко това ни води до решението да съхраним взаимоотношенията със съгрешаващите, вместо да се опитаме да опазим и спасим душите им.

Можем и да мълчим поради собственият ни гняв. Ако грехът е бил извършен спрямо нас, гневът може да стане още по-голям проблем от страха.

В Левит 19:17 се казва: "Да не мразиш брат си в сърцето си, да изобличаваш смело ближния си, за да не се натоварваш с грях поради него."

Когато сме ядосани на някого, ние ставаме „специалисти“ да обсъждаме греха на този човек с другите и напълно „не умеем“ да кажем това, което е в сърцето ни направо на човека, който ни е обидил. **Но ако ние имаме дори капка смирение, трябва да разберем, че заради своята гордост съгрешаваме точно по същия начин, както този, срущу когото сме ядосани.**

Ако вътре в нас постоянно бълбука гняв, значи имаме проблем и трябва да потърсим помощ. Това трябва да се направи с голямо внимание. Важно е да се запази поверителността. Ако не сме сигурни и не искаме да опетним нечия репутация, ние трябва да говорим анонимно за съгрешилият човек. Просто трябва да представим фактите.

Нашата задача не е да осъждаме или да покажем себе си, а да поднесем на човека „огледало“, за да се види. Да говорим за това, което действително сами сме видяли, да избягваме всякакви намеци или дори да казваме, колко са ни разочаровали и наранили действията на съгрешилият. Ние трябва да бъдем подбудени към всичко от любов!

Също така, ние трябва да бъдем готови за възможна негативна реакция. Не винаги опитите ни да изобличим греха ще се възприемат положително. Човек може сериозно да се раздразни от нашите думи и това означава, че сме докоснали „нерва“ на проблемът му. В подобни случаи, човешкия гняв се явява като саморазобличение. **Също така, трябва да внимаваме човека да не се огорчи заради нашата нетактичност, дух на осъждение или себеправедност.**

Но какво да правим, ако човека не приема нашите думи и отказва да ни изслуша? Може би ще трябва малко да изчакаме. Но става дума за много важни неща, за да се въздържим от по-нататъшни действия. Може би ще трябва да потърсим съвет от по-мъдър духовен човек, или да намерим още някой свидетел на греха и заедно да се опитаме да поговорим със съгрешилият човек. Главното е да бъдем водени от Божията любов.

Да, страхът и гневът могат да ни спрат и заслепят, но любовта, която се грижи за доброто на другите, няма да ни позволи да бездействаме, а ще ни направлява в действията ни!

Превод: Светлина за теб